

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. MSK 4339/2020, ve věci
odmítnutí žádosti o informace,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 15. 1. 2020, č. j. MSK 4339/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou došlou zdejšímu soudu dne 19. 2. 2020 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. MSK 4339/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „MMO“) ze dne 11. 10. 2019, č. j. SMO/573554/19/OD/pro (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla v části odmítnuta jeho žádost o poskytnutí informace. Žalobce se dále domáhal, aby soud zrušil rovněž prvostupňové rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě vyčítal napadenému rozhodnutí v první řadě nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nijak nevypořádal s doplněním odvolání, které zaslal žalobce dne 13. 1. 2020, tedy dva dny před vydáním napadeného rozhodnutí, a rovněž proto, že své rozhodnutí založil na neodůvodněné úvaze o nepřijatelných společenských dopadech povinnosti správních orgánů uchovávat stanovení dopravního značení po celou dobu životnosti dané dopravní značky. Dále pak žalobce namítal nerespektování závazného právního názoru zdejšího soudu žalovaným v otázce, zda žalovaný má či nemá disponovat opatřením obecné povahy k dopravní značce (tedy dokumentem „stanovení místní úpravy provozu“ – pozn. soudu) po dobu, po kterou je v silničním provozu tato značka používána. Následně žalobce namítá samu nezákonnost skartace řečeného dokumentu, neboť tento byl nadále potřebným pro činnost původce ve smyslu § 7 odst. 3 z. č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů. Tuto potřebnost shledával žalobce zejména v jeho nezbytnosti pro ověření, zda bylo opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný, který nezákonně předmětný dokument skartoval, jej pak byl (ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67) povinen znovu vytvořit a žalobci poskytnout. Dále pak žalobce uvádí, že presumpce správnosti dopravní značky, kterou s oporou o rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 8 As 68/2009 – 83, argumentovaly správní orgány, musí být reálně možné vyvrátit, neboť se jedná o presumpci a nikoli fikci správnosti. Tomuto vyvrácení však výše uvedená skartace fakticky brání. Pakliže pak zákonnost podkladu pro stanovení dopravního značení nelze přezkoumat, nelze to klást k tíži dotčené osobě, ale pouze k tíži státu, který pak nemůže, při respektování zásady *in dubio pro reo* a materiálního právního státu, porušení takové dopravní značky trestat. Dále žalobce namítá, že MMO dostatečně neověřil, zda se nezachovala kopie opatření obecné povahy v jiném spisu nebo u jiného subjektu. Dle žalobce nepřezkoumatelná jsou pak tvrzení MMO, že bylo zkoumáno na spisovně, zda se tam žádaný dokument nenachází, kdy nebylo popsáno, jakým způsobem toto bylo zkoumáno a tvrzení, že závaznost předmětného dopravního značení vyplývá z pasportu komunikací a dopravního značení, neboť tento pasport nebyl proveden jako důkaz a není obsahem spisu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jeho povinností nebylo po uplynutí lhůty, kterou MMO stanovil žalobci k doplnění odvolání, ověřovat, zda po postoupení spisu do odvolacího řízení nebylo učiněno doplnění odvolání u MMO. Toto doplnění pak žalovanému bylo doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že doplnění odvolání v zásadě obsahuje argumentaci předešlým rozsudkem Krajského soudu ve věci, k čemuž se však žalovaný v napadeném rozhodnutí, i bez znalosti tohoto podání, vyjádřil. Stran nerespektování závazného právního názoru správního soudu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. K namítané nezákonnosti skartace uvedl, že

s ohledem na presumpci správnosti a zákonnosti dopravní značky není pro činnost správních orgánů nezbytné tento dokument uchovávat i po uplynutí skartační lhůty. K námitce nepřezkoumatelného závěru o společenských dopadech povinné archivace žalovaný uvedl, že úřední akt stanovení dopravního značení původně nebyl považován za opatření obecné povahy, ale jen administrativní úkon, za opatření obecné povahy se považovala značka samotná. Proto také nebyl důvod jej archivovat i po uplynutí skartační lhůty. Důsledkem takového požadavku by však byla nevymahatelnost velkého množství dopravních značek, což nelze připustit. Stran vyvrátitelnosti presumpce správnosti žalovaný uvedl, že bez důvodných pochybností není důvod předpoklad vyvracet. Nastanou-li však takové pochybnosti, je na místě uplatnit zásadu *in dubio pro reo*. Zmínku MMO o pasportu komunikací a dopravního značení v prvostupňovém rozhodnutí označil žalovaný za bez významu pro posouzení merita věci. K posledním žalobním námitkám žalovaný uvádí, že kontrola ve spisovně MMO mohla proběhnout jen fyzickým ohledáním šanonů, kdy tato samozřejmost nebyla pochopitelně v protokolu uvedena. Dále MMO nelze vytýkat neověření poskytnutí OOP jiným správním orgánům nebo jiným subjektům, neboť disponuje-li touto informací jiný povinný subjekt, není věcí MMO, aby byla informace poskytována jeho prostřednictvím. S tímto navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

Právní posouzení věci soudem

4. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, tedy ke dni 18. 5. 2020 (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zjištění ze správního spisu

5. Ve správním spise soud zjistil předně zjišťovací protokol o návštěvě spisovny MMO za účelem vyhledání spisu ve věci stanovení místní úpravy silničního provozu na komunikacích v centru Ostravy při zavádění zóny omezeného stání. Z tohoto soud zjistil, že spis byl bezvýsledně hledán dvěma osobami po dobu dvaceti minut. Dále pak výzvu MMO ze dne 10. 12. 2019, kterou byl žalobce vyzván, aby odstranil nedostatky podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, k čemuž mu byla určena lhůta 15 dní od doručení řečené výzvy žalobci; následně bylo odvolání dne 8. 1. 2020 předáno žalovanému. Z listiny nazvané „Předání dodatku 2. odvolání“ pak vyplývá, že žalobce doplnil své odvolání dne 13. 1. 2020 a uplatnil v něm dvě námitky. První spočívala v nedodržení závazného právního názoru soudu a druhá vyčítala prvostupňovému rozhodnutí, že žalobci nebyly vydány alespoň ty informace, které podle názoru MMO nahrazují informace žadatelem původně požadované. Soud dodává, že ve spise naopak není žádná listina, která by v názvu nesla slovo „pasport“.

K námitce nepřezkoumatelnosti

6. Jak uvedeno svrchu, žalobce shledával napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné předně

proto, že žalovaný se nijak nevypořádal s doplněním odvolání, které zaslal žalobce dne 13. 1. 2020, tedy dva dny před vydáním napadeného rozhodnutí. K otázce nevypořádání doplnění odvolání podaného po uplynutí stanovené lhůty se již opakovaně a konstantně vyjadřoval jak NSS, tak soudy krajské.

7. Podle rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 - 59: „*Ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu představuje případ neúplné koncentrace, nikoli zakotvení koncentrační zásady v pravém slova smyslu. Tento právní názor vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, čj. 4 Ads 114/2009 - 49, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že § 36 odst. 1 správního řádu pokládá za nepravou či neúplnou koncentraci oproti koncentraci plné, která nastává, pokud zákon zároveň stanoví, že k později vzneseným návrhům správní orgán nepřihlíží. Proto nemohlo být marné uplynutí lhůty stanovené podle § 36 odst. 1 správního řádu důvodem k tomu, aby se stěžovatel vyjádřením žalobce vůbec nezabýval.*“
8. Podle rozsudku NSS ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34: „*Účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 spr. ř. oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat, jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 8 As 40/2010-59. Žalovaný tedy měl na vyjádření reagovat, zvláště v případě, že upozorňovalo na nesoulad řízení před orgánem prvního stupně se zákonem. V době vydání rozhodnutí sice neměl odvolací orgán vyjádření k dispozici, to však nelze klást k tíži stěžovatele (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 Af 13/2011-114 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec čj. 60 A 5/2013-92). Tímto důvodem nemohla být ani skutečnost, že vyjádření bylo stěžovateli doručeno „pouhý jeden den před rozhodnutím ve věci samé“. Správní orgán prvního stupně vyzval obecného zmocněnce k doložení plné moci a stanovil mu k tomu lhůtu; tím vyvolal legitimní očekávání, že do jejího uplynutí nebude o věci rozhodnuto.*“ (podtržení provedl zdejší soud).
9. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2013, č. j. 29 Af 13/2011 - 114: „*Objektivně vzato se doplnění odvolání dostalo do dispozice správních orgánů již dne 4. 1. 2011, přičemž rozhodnutí o odvolání žalovaný vydal až dne 7. 1. 2011. Kvalita pružnosti či rigidity komunikačního mechanismu mezi správním orgánem a orgánem odvolacím nemůže jít k tíži odvolatele. Opačný přístup by byl přístupný nepřipustným manipulacím s podáními účastníků řízení ze strany správních orgánů (čímž soud netvrdí, že by v daném případě správní orgány postupovaly účelově).*“
10. V souladu s citovanou judikaturou má zdejší soud za to, že došlo-li doplnění odvolání do sféry správních orgánů před rozhodnutím o odvolání, což vyplývá ze spisu, pak se jím žalovaný musel zabývat, což, minimálně stran námitky vyčítající prvostupňovému rozhodnutí, že žalobci nebyly vydány alespoň ty informace, které podle názoru MMO nahrazují informace žadatelem původně požadované, žalovaný neučinil. Žalovaný se mylí, když soudí, že rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 - 34, není na nyní řešenou věc přílehlavý, neboť nedošlo k založení legitimního očekávání stran doby, ve které nebude rozhodnutí vydáno. Byť tento rozdíl mezi věcmi nynější a řešenou u NSS nesporně existuje, otázka legitimního očekávání stojí v odůvodnění

řečeného rozsudku jako další důvod samostatně vedle důvodu nosného, podtrženého zdejšími soudem výše. Žalobní námitka je tedy důvodná a rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů spočívající v nevypořádání se s řádně a včas uplatněnými odvolacími námitkami.

11. Žalobce pak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí shledával rovněž stran úvahy o společenských dopadech nutnosti archivovat dopravní značky, kdy konkrétně žalovaný uvedl: *„Pro činnost správních orgánů proto není nezbytné tento dokument (stanovení dopravního značení – poznámka soudu) uchovávat i po uplynutí skartační lhůty, a tedy nelze očekávat, že jej budou mít i poté, třeba v kopii v jiných spisech, běžně k dispozici. Výklad, že správní orgány jsou povinny uchovávat stanovení dopravního značení po celou dobu životnosti dané dopravní značky, aby bylo vůbec možno vymáhat povinnost z ní vyplývající, by byl zcela extrémní a měl by naprosto nepřijatelné společenské dopady, když velké množství dopravních značek je staré i několik desítek let. Důsledkem takového výkladu by mohlo být závažné narušení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jakož i jiného veřejného zájmu (organizace a regulace dopravy včetně parkování).“*
12. K citované pasáži má zdejší soud za to, že žalovaný zde zjevně neshledává narušení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v samotné archivaci, jak soudí žalobce. Obává se toliko důsledků výkladu, že by těmito dokumenty měly mít správní orgány povinnost disponovat v kombinaci se skutečností, že tyto jejich archivaci ve velkém množství případů neprovádí. Žalobci lze nicméně přisvědčit v tom, že uvedená úvaha z podstaty věci není důvodem rozhodnutí, neboť z nežádoucích důsledků výkladu pro správní orgány a potažmo stát nelze ještě usuzovat na jeho nesprávnost nebo nezákonnost.

Nedodržení závazného právního názoru soudu

13. Nejprve je třeba uvést, že žalobce se mýlí, spatřuje-li v předchozím rozsudku zdejšího soudu ve věci závazné vyřešení otázky, zda má MMO disponovat dokumentem „stanovení místní úpravy provozu“ či nikoli. Takové nahrazování role správních orgánů v otázce, ke které se dosud přezkoumatelně nevyjádřily, správnímu soudu nepřisluší (srov. níže citovaný rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2016, č. j. 7 As 131/2013 – 156). V předešlém rozsudku soud pouze zavázal žalovaného, aby se s otázkou, zda MMO má či nemá povinnost disponovat dokumentem „stanovení místní úpravy provozu“ přezkoumatelně vypořádal.
14. Žalovaný, krom pasáže citované v předchozí části tohoto rozsudku, se s touto otázkou vypořádal ještě jedním odstavcem, kdy uvádí: *„že byl přesto nucen setrvat na názoru, že uchování originálu předmětného opatření obecné povahy po uplynutí skartační lhůty by bylo v rozporu s právními předpisy. Povinnosti vyplývající z dopravního značení jsou totiž účastníkům silničního provozu bezprostředně stanoveny právě tímto dopravním značením osazeným v terénu, které je pro ně závazné bez ohledu na posouzení účelnosti tohoto značení. Ačkoli nelze dopravní značení osadit bez jakéhokoli právního titulu, ale pouze na základě opatření obecné povahy (stanovení dopravního značení), nejsou-li dány konkrétní skutečnosti, které by zakládaly důvodné pochybnosti o existenci takového právního titulu,*

není správní orgán např. v přestupkovém řízení povinen ověřovat, na základě čeho bylo dopravní značení osazeno. Pro činnost správních orgánů proto není nezbytné tento dokument uchovávat i po uplynutí skartační lhůty, a tedy nelze očekávat, že jej budou mít i poté, třeba v kopii v jiných spisech, běžně k dispozici.“

15. Podle ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s.: „*Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*“
16. Podle § 77 odst. 1 písm. a) z. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v původním znění (tedy ve znění k datu umístění předmětné dopravní značky): *Místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace stanoví na silnici, kromě rychlostní silnice, a místní komunikaci příslušný okresní úřad po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu policie, a jedná-li se o místní komunikaci, též po předchozím vyjádření příslušného orgánu obce.*“
17. Podle § 77 odst. 5 z. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (aktuální znění): *„Místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníkovi silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích.*“
18. Podle rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83: *„Na tomto místě odkazuje Nejvyšší správní soud dále na ustanovení § 78 odst. 2 zákona o silniční dopravě, dle kterého se dopravní značky smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozhodnutí čj. 2 Ao 3/2008 - 100 konstatoval, že "smysl umístění dopravních značek nemůže být samoúčelný či dokonce šikanózní, nýbrž že musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů. Pokud takový důvod neexistuje, jedná se o dopravní značku umístěnou protizákonně."*
19. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019 – 40: *„Návrh na zrušení opatření obecné povahy podaný společně se žalobou podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.*“
20. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47: *„Jak bylo opakovaně konstatováno ve shora citované ustálené judikatuře, s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny).*“

21. S oporou o právě citované má zdejší soud na základě dále uvedených úvah za to, že žalovaný závazný právní názor zdejšího soudu nedodržel. Se žalovaným lze souhlasit potud, že dopravní značení je pro účastníky silničního provozu závazné bez ohledu na jejich subjektivní posouzení účelnosti tohoto značení. Napadené rozhodnutí se však nijak nevypořádává s otázkou potřebnosti dokumentu „stanovení místní úpravy provozu“ (ať už jde o podklad nezbytný k vydání OOP, je-li tímto značka, nebo o OOP samotné) pro činnost žalovaného. Právě k přezkoumatelnému zodpovězení této otázky pak zdejší soud žalovaného zavázal v rozsudku ze dne 13. 8. 2019, č. j. 25 A 13/2019, když uvedl, že: *„Žalovaný by se pro takové tvrzení (tedy že daným dokumentem nemusí disponovat – pozn. zdejšího soudu) přitom musel vypořádat například s ustanovením § 7 odst. 3 zákona o archivnictví, který pro skartaci vyžaduje nepotřebnost dokumentu pro činnost původce ve spojení s ustanovením § 173 odst. 3 s. ř., který umožňuje vymáhat povinnost jen tehdy, je-li tu rozhodnutí, které prohlašuje existenci povinnosti stanovené zákonem a s rozsahem určeným v mezích zákona opatřením obecné povahy.“*
22. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, že žalovaný se zabýval nutností dispozice tímto dokumentem pro přestupkové řízení, kdy shledal, že tímto dokumentem disponovat nemusí. Přestupkové řízení však není, z pohledu případné nutnosti dispozice řečeným dokumentem, jedinou činností žalovaného. Mezi činnosti žalovaného totiž, jak uvedl i NSS ve svrchu citovaném usnesení rozšířeného senátu, patří také obhajoba své činnosti před správními soudy, např. při řízení o zrušení opatření obecné povahy při takzvaném incidenčním přezkumu tohoto opatření. Nutno pak s odkazem na citovaný rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019 – 40, dodat, že tento návrh není omezen stran doby uplynulé od vydání daného OOP, ale toliko lhůtou pro podání žaloby proti rozhodnutí na základě tohoto OOP vydaného.
23. Jakkoli je tedy pravdou, že dopravní značky jsou závazné bez ohledu na subjektivní hodnocení jejich účelnosti účastníkem dopravního provozu, musí mít tento účastník možnost napadnout jejich zákonnost u správního soudu, pakliže na základě těchto došlo k zásahu do jeho práv. Při takovém přezkumném řízení pak bude, ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83 zkoumán důvod umístění dopravního značení, jeho racionalita a opodstatněnost. Z napadeného rozhodnutí však nevyplývá, proč žalovaný dospěl k závěru, že listinu, ve které jsou informace o důvodech vedoucích k umístění předmětné značky obsaženy, nepotřebuje pro posouzení reps. obhájení této místní úpravy co do důvodu, racionality a opodstatněnosti.
24. Konečně i samotná úvaha žalovaného stran nepotřebnosti „stanovení místní úpravy provozu“ v řízení o přestupku je nelogická. Uvádí totiž, že: *„nejdou-li dány konkrétní skutečnosti, které by zakládaly důvodné pochybnosti o existenci takového právního titulu, není správní orgán např. v přestupkovém řízení povinen ověřovat, na základě čeho bylo dopravní značení osazeno. Pro činnost správních orgánů proto není nezbytné tento dokument uchovávat i po uplynutí skartační lhůty“*. Má-li přitom platit závěr obsažený v poslední citované větě, pak by ony konkrétní skutečnosti nemohly být dány nikdy, neboť jejich přítomnost by vedla k ověření podkladů dopravního značení a toto

k potřebě uchování předmětného dokumentu, tedy negaci závěru obsaženého v poslední citované větě.

25. Veden právě popsány úvahami tak zdejší soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Jednak proto, že se napadené rozhodnutí vůbec nevypořádalo s doplněním žalobcova odvolání, a dále rovněž proto, že se, v rozporu se závazným názorem zdejšího soudu, přezkoumatelně nevypořádalo s otázkou, jestli MMO musí či nikoli disponovat dokumentem „stanovení místní úpravy provozu“, v terminologii stran sporu a prvního rozsudku zdejšího soudu ve věci označovaným jako OOP. Takové rozhodnutí pak soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zruší a věc podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud tak tedy výrokem I. tohoto rozsudku učinil.
26. Žalobce navrhl zrušení rovněž prvostupňového rozhodnutí. Soud tak neučinil proto, že postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. je dle judikatury (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106) výjimkou z principu omezené kasace pouze bezprostředně předcházejícího rozhodnutí a i případné zpoždění vzniknuvší tím, že k zrušení prvostupňového rozhodnutí soudem nedošlo, je vyváжено dodržením jiných zájmů a principů, především právě omezené kasace a možnosti správních orgánů zjednat nápravu primárně a samostatně. K uplatnění takto výjimečného postupu pak zdejší soud neshledal důvod. O návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu NSS).

Ostatní námitky

27. Podle rozsudku NSS ze dne 29. 2. 2016, č. j. 7 As 131/2013 – 156: *Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost dodává, vzhledem k zásadě dispoziční, na které je založeno správní soudnictví v České republice, že mu nepřísluší, (aby) nepřipustně předjímal úvahu, která v první řadě náleží krajskému správnímu soudu (zde městskému soudu). Odňal by totiž účastníkům řízení možnost tuto úvahu napadnout ve správním soudnictví oprávněným prostředkem (kasační stížností). Posouzení této otázky ostatně prima facie nepřísluší ani městskému soudu ve správním soudnictví, které má jako celek v České republice zásadně kasační charakter. Ani tomuto správnímu soudu proto nepřísluší nabrzovat úvahy správního orgánu, které musí být obsaženy v přezkoumávaném rozhodnutí.*
28. Veden citovanou úvahou NSS pak ani zdejší soud nenahrazoval úvahu, která měla být uvedena v napadeném rozhodnutí, úvahou vlastní. Přezkoumat správnost úvahy žalovaného ohledně zákonnosti skartace pak pro výše rozebranou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nemohl. Žalobní námitkou nezákonnosti skartace se tedy soud nezabýval, neboť by to bylo za tohoto stavu předčasné. Otázka možnosti trestat porušení dopravního značení za situace skartace dokumentu „stanovení místní úpravy provozu“ pak není předmětem řízení o žádosti o informace a tedy ani následného soudního přezkumu.

29. Stran žalobní námitky, že MMO nedostatečně ověřil možnost zachování dokumentu u jiného subjektu, tuto dle názoru soudu nelze za dosavadního stavu řízení vypořádat, neboť její zodpovězení závisí na tom, zda MMO má či nemá povinnost předmětnou listinou disponovat. Pakliže nemá, lze souhlasit se žalovaným, že: *„disponuje-li (...) informací jiný povinný subjekt v rámci své působnosti, není věcí Magistrátu města Ostravy, aby byla informace poskytována jeho prostřednictvím.“* Pokud však tato povinnost zde je, pak dle rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67 *„dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odepřít.“* Z uvedeného zdejší soud usuzuje, že za situace, kdy by MMO nebyl oprávněn informaci odepřít, ačkoli touto nedisponuje, alternativou k jejímu novému vytvoření by bylo právě její obstarání od jiných správních orgánů, pokud jim ji v minulosti zaslal.
30. K žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti tvrzení, že byla požadovaná informace hledána ve spisovně MMO, neboť v protokolu o návštěvě spisovny, který je součástí spisu, není uvedeno, jak konkrétně bylo hledáno, soud uvádí, že tuto neshledal důvodnou. Hledání listiny nesoucí žádanou informaci ve spisovně může logicky proběhnout toliko fyzickým ohledáním ve spisovně uložených spisů, což je skutečnost, kterou soud považuje za notorietu. Z předmětného protokolu se pak podává, kdo, kde a po jak dlouhou dobu hledání prováděl a rovněž s jakým výsledkem.
31. Stran námitky nepřezkoumatelnosti tvrzení MMO, že závaznost dopravního značení vyplývá z pasportu komunikací a dopravního značení, neboť řečený pasport nebyl proveden jako důkaz, soud uvádí, že napadené rozhodnutí není vystavěno na závaznosti dopravního značení vyplývající z paspartu komunikací, ale na skartaci požadovaného dokumentu., provedení či neprovedení pasportu tak není pro věc podstatné a nezasáhlo do práv žalobce a námitka tak není důvodná.

Náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
)	
o) odměna advokáta za zastupování	
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při	§ 7 bod 5.,
těchto úkonech právní služby:	§ 9 odst. 4 písm. d),
1 příprava a převzetí věci	§ 11 odst. 1 písm. a), d),
)	vyhl. č. 177/1996 Sb.
2 sepis žaloby	
)	6 200 Kč

51/2020

□) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci § 13 odst. 4 vypočtených pod písm. □) vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
<i>Celkem</i>	<i>9 800 Kč</i>

33. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 4. února 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu